

Comentariul poeziei Mai am un singur dor scrisa de Mihai Eminescu- a doua parte

Eminescu si-a transcris poemul, in prima sesiune, pe fila a IV-a a manuscrisului inregistrat cu numarul 2279, intr-o redactare concentrata aspirand, desiur, la desavarsirea lui. "Dar daca "Mai am un singur dor" reprezinta floarea din urma a atator seve distilate ... - afirma Perpessicius - atunci prezentarea ei s-ar putea face si precedand-o de toate intruparile ei anterioare, fie ele trei ca la Maiorescu, fie treizeci si trei, si chiar mai multe, cate si sunt in realitate""

Intr-adevar, alaturi de cele trei variante din editia Maiorescu, se poarte vorbi de un numar de peste patruzeci de intrupari ale poemului "Mai am un singur dor", care, de fapt toate la un loc nu sunt altceva decat certe variatiuni ale aceluasi cantec. Procesul interior al poemului introduce in tesatura lui sintetica insasi biografia lui Eminescu, cata poate fi ea cuprinsa in perioada anilor de zbucium -1877/1883. Izvoarele exterioare ale acestei elegii, in diversitatea ei de forme, trebuie cautate in alta parte. Privind caracterul ei compozitional, B. St Delavrancea gaseste partial asemanari de motive intre elegia eminesciana si opera lui Shakespeare "Timon si Atena". De asemenea se vorbeste despre asemanari de motive cu francezii Paul Bourget si Ronsard sau cu "Euthanasia" lui Byron Unele opinii sustin o anumita influenta a baladei, in limba germana "Varful cu dor" de Carmen Syrva, balada tradusa in romaneste de Eminescu in toamna anului 1877.

Fireste, asemenea prezumtii raman departe de sensibilitatea si armonia specific eminesciana a elegiei "Mai am un singur dor", ale carei izvoare pornesc, in primul rand, din insasi viata poetului si din inima miturilor noastre populare. Dincolo de intrudirile de planuri si motive, elegia se concretizeaza ca rezultat al unor framantari care, in cele din urma, imbraca o forma poetica desavarsita.

Filogeneza motivului acestei elegii ca si in cazul poemului "O, mama"... trimite catre constatarea ca acesta face parte dintr-un ciclu tematic larg reprezentat in literaturile europene ale veacului al XVIII-lea, cand motivul poate fi identificat cu "Noptile" lui Young sau cu "meditatii printre mormnte" ale lui Hervey. Nazuinta catre odihna suprema din elegia eminesciana este intrudita, se pare, cu somnul mortii la care aspira si eroul lui Vigny, din "Moise".